

her og ikke fandtes i det Sunnesbedste Lovforslag. Jeg tror, at, naar man vil have en Hartkornsafløsning, er den Maade, hvorpaa den her er foreskrevet, billig. Jeg vil nu sige for mit Vedkommende, at jeg vilde helst have, at man skulde have strøget Hartkornsskatten — det er mit ideale og principale Standpunkt og — det veed de Herred, som have haft Sæde her i længere Tid — ikke alene ligeoverfor de kommunale Hartkornsskatter, men ogsaa overfor Statshartkornsskatterne. Jeg ser ikke og har ikke kunnet forstaa den Uretfærdighed, som skulde ligge deri. Jeg kjenner nok baade det ærede Medlem fra Middelfarts og Tschernings Mening derom, at det var Prioriteter i Eiendommene; i vore Nabolande har man jo en helt anden Opfattelse deraf. Hartkornsskatter turde i hvert Fald paa ingen Maade være Prioriteter i Eiendommene, naar, som jeg har paavist, om denne Prioritet er større eller mindre, beror paa, om der bor Gudsdiere i Kommunen, i hvert Fald tilbørlig — det er eet Moment. Jeg er nu bleven en saa praktisk Politiker, at, naar jeg ikke kan faae det Bedste, tager jeg det Næstbedste, og naar man ikke kan faae Hartkornsskatterne borttagne — det indrømmes, at der er ingen Udsigt dertil, idetmindste i en Menneskealder er der ingen Mulighed derved — saa vil jeg hellere være med til, at der fastslaaes en bestemt Hartkornsskat saaledes, at den ikke bliver variabel og ikke afhængig af ren Tilfældighed, og da der er en Tilbøielighed til, at Skatterne paa Hartkornet stige, er det en Grund mere til at fastslaa dem til bestemte Summer, og jeg kan da ikke sige Andet, end at naar det bestemmes, at det ikke skal være under Halvdelen og ikke over de to Trediedele af Gjennemsnittet af, hvad Kommunen har ydet i de sidste 14 Aar, med Udflydelse af de to høieste og de to laveste Aar, da forekommer det mig at være en ret forstaaelig Bestemmelse. Jeg har nok set, at der er anført derimod, at f. Ex. paa Jans kunde det paa ingen Maade gaa; idet er endog i Høireavisen blevet fremstillet som noget særlig Dumt ved Lovforslaget, idet f. Ex. paa Jans betales der kun $\frac{1}{12}$ af Skatten af Hartkornet, men derimod de $\frac{11}{12}$ af Formue og Veilighed, og det vilde da medføre, at nu Halvdelen vilde blive lagt over paa Hartkornet; men saaledes som der er gjort opmærksom paa fra anden Side, beror det fuldstændig paa en Misforstaaelse, idet den næste Bestemmelse siger, at Hartkornsskatterne ingenlunde maa være højere end Gjennemsnittet af de sidste 14 Aar med Udflydelse af de to høieste og de to laveste Aar. Det kunde tænkes, at der kunde være Kom-

muner, der i Begyndelsen, i en Række af Aar af de 14, har havt en høj Hartkornsskat, men nu ere gaaede over til at faae en meget ubetydelig Del af Staten lagt paa Hartkornet — det er ikke alene tænkeligt, men rimeligt, at flere Kommuner ere saaledes stillede, saa vil der endda efter den indskrænkende Bestemmelse hvile for Meget paa Hartkornet. Men ogsaa paa det er der hødet ved det sidste Punktum, hvor det hedder: „Hvor særlige Forhold gjøre det ønskeligt, at Beløbet ansættes lavere end Halvdelen af den nævnte Gjennemsnitsum af de nævnte Kommuneskatter, kan Amdsraadet og, hvis dette negter sit Samthkke, Indenrigsministeren bevilge et herom af Sogneraadet indgivet Andragende“. Altsaa, jeg ser ikke bedre, end at netop Bestemmelsen om Hartkornsskatten er særdeles praktisk, og det glæder mig, at det er saa, thi denne Paragraf er ikke laant af det Sunnesbedste Lovforslag, saa at man vil kunne overbevise sig om, at Forslagsstillerne, hvad vel forøvrigt heller Ingen betvivlede, have været istand til at affatte selvstændige Paragrafer og komme med selvstændige Tanker netop ved Jæstættelsesmaaden af Hartkornet. Naar man ikke vil gaa til at hæve denne Skat ganske, forekommer dette mig at være særdeles tilstaaende, og i det Hele forekommer Lovforslaget mig at være billigt og hensigtsmæssigt. Der kan naturligvis være Bestemmelser deri, som En eller Anden kan sympathisere mere eller mindre med, men skulle vi naae et Resultat, gjælder det jo om at se bort fra sine private Meininger om en eller anden Ting. Er man enig i Hovedtingene, nemlig Formueskatten, Hartkornsskattens forholdsvis Jæstættelse og den mellemkommunale Beskatning, forekommer det mig, at saa bliver man nok enig om dette Lovforslag, selv med Bestemmelser som dem, der findes i Paragraferne 14 og 37. Jeg kan derfor ikke Andet end glæde mig over, at Forslagsstillerne have i disse stagnerende Tider — jeg taler ikke om, hvem der bærer Skylden for Stagnationen — dristet sig til at komme med et Forslag, der griber saa dybt ind i Samfundets Virksomhed og saa dybt ind i det enkelte Individ's Stilling til Samfundet, og som rimeligvis gjenimer i sig en Reform af stor Betydning. Jeg er Forslagsstillerne taknemlig derfor, og det er min Overbevisning, at er der Noget, som er skiftet til at skabe en offentlig Mening, saa er det det, at man kommer til en indgaaende Forhandling om et Forslag som det nærværende, og jeg haaber, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Kimestad), naar han faar sig ret betænkt, vil sige: Ja, et saadant Folkekønne forhandle vi uden alle Men'er.